

РЕШЕНИЕ

№ 3962

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2376** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. О. Ч. срещу Мълчалив отказ на изпълнителен директор на [фирма] / [фирма]/, да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация от 21.01.2020г.

Жалбоподателката твърди, че търсената от нея информация попада в приложното поле на ЗДОИ, касае се за обществена, служебна информация, до която следва да бъде предоставен свободен достъп. Посочва, че е недопустимо постановяването на мълчалив отказ, а следва да се издаде мотивирано писмено решение от задължения субект. Моли отказът да бъде отменен, като ответната страна бъде задължена да предостави исканата информация. В проведеното публично съдебно заседание на 19.06.2020г., оспорващият, чрез процесуален представител адв. С. А. поддържа жалбата, а по същество на спора излага доводи за незаконосъобразност на постановения акт.

Ответникът- изпълнителен директор на [фирма] в писмено становище изх. № РД-21-165/27.02.2020г. излага аргументи, че част от търсената информация се съдържа в нормативен акт, поради което всяко лице има достъп до нея. С Решение на МС № 495/13.07.2018г. [фирма] е определено да възлага ремонти и реконструкции на язовири. От публикуваната в ЗВ, ПМС № 142/13.07.2018г. и РМС № 495/13.07.2018г. информация всяко лице може да си състави мнение за дейността на [фирма] в тази

сфера. Оповестени са подлежащите на ремонт и реконструкция язовири. Сключването на договори, протоколи и др. свързани с възлагането на ремонти и реконструкции на язовири не представлявала информация с обществена характер. Размерът на сумата, която е изразходвана за извършване на тази дейност представлявал търговска тайна и не бил налице надделяващ обществен интерес. За резултатите от извършените ремонти и реконструкции на язовири, жалбоподателката следвало да се информира от съответната община или областна администрация. Чрез процесуален представител адв. А. А. моли съдът да отхвърли жалбата, както и да възстанови направените по делото разноски, представляващи адвокатски хонорар в размер на сумата от 600.00 лева.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по депозирано заявление /л.7 от делото/, изпратено чрез [фирма] с дата на пощенско клеймо 21.01.2020г. от М. О. Ч. и искане да бъде предоставена обществена информация, формулирана както следва:

1.Възлага ли е [фирма] ремонти на язовири в РБ на друга организация или дружество, дъщерно или не и ако да на коя?

2.Документите свързани с възложението по т.1- договори, протоколи и всякакви други, касаещи процеса.

3.Размерът на сумата, част от отпуснатите с ПМС № 142/13.07.2018г. 500 000 000.00 лева, за ремонти на язовири, която е прехвърлена от [фирма] на друго дружество и кое е това дружество.

4.Започнатите ремонти на язовири, име, населено място, изпълнител, сума и включени дейности по ремонта към 17.01.2020г.

5.Сключените договори с изпълнител по т.4 към 17.01.2020г.

6.Изразходваната или изплатена към 17.01.2020г. сума от 500 000 000.00 лева, отпуснати с ПМС № 142/13.07.2018г.

Посочено е, че исканата информация следва да се предостави по електронен път на e-mail: [електронна поща]

Във връзка с така депозираното заявление в 14 дневен срок, считано от получаването му не е последвало постановяване на индивидуален административен акт от изпълнителен директор на [фирма] или от упълномощено от него длъжностно лице.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от М. О. Ч. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА.

[фирма] е задължен субект по чл.3 ал.2 т.1 ЗДОИ във вр. § 1 т.4 б.„а“ от ДР на ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен

интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характер на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от публично-правна организация. С оглед търсената от М. О. Ч. информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на изпълнителен директор на [фирма] е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е

налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ.

При анализ на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон- чл.28, ал.2 ЗДОИ, защото не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

Според правилото на чл.38 ЗДОИ задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричните разпоредби на чл. 28, ал.2, чл. 34, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3, да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителя. Правната конструкция по чл.58, ал.1 от АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в защита на заявителя като му предоставя възможност да се защитава срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е основателна и доказана по правното си основание и следва да бъде уважена, а Мълчаливият отказ отменен, като незаконосъобразен, а на основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на М. О. Ч. от 21.01.2020г. в 14 дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и

изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна правни последици. Изложените от ответната страна съображения в писмено становище изх. № РД-21-165/27.02.2020г. биха били относими и подлежащи на обсъждане, ако беше постановен изричен писмен акт от изпълнителния директор на [фирма], с който на М. О. Ч. беше отказано предоставянето на искания достъп до обществена информация. В случая, при липсата на мотивирано произнасяне в настоящото производство не могат да бъдат разглеждани доводи и аргументи, каквито не са материализирани в писмено волеизявление по чл.38 от ЗДОИ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. О. Ч. Мълчалив отказ на изпълнителен директор на [фирма], да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация от 21.01.2020г.

ВРЪЩА административната преписка на изпълнителен директор на [фирма] за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация от 21.01.2020г., съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: